

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

1

ÎNTRE RECUNOȘTINȚĂ ȘI RECONSIDERARE

„Pe eroi nu-i căutați în mormânt,
ci în inimile voastre”

Nicolae Iorga

Gl. Dr. Grigore STAMATE

Fiecare generație își are idolii, ca și eroii săi – acele personalități – în virtutea cărora, rămâne în istorie. Cu faptele și cu manifestările lor, de rară excelență. Generația mea rămâne în arhiva contingentelor prin caracteristici simple, încărcate de sentimente mărețe: dăruirea față de țară și de poporul român, precum și cu acel înălțător spirit de jertfă, necondiționate de niciun interes, în afara celui național.

General-locotenent (r) dr. Grigore Stamate

GRIGORE STAMATE

AM FOST 27

- LOCOTENENȚII ARMEI DE ELITĂ -

TOTAL PUBLISHING

Fiecare generație își are idolii și eroii săi – acele personalități – în virtutea cărora, rămâne în istorie. Cu faptele și cu manifestările lor, de rară excelență.

Generația mea rămâne în arhiva anilor prin caracteristici simple, încărcate de sentimente mărețe: dăruirea față de țară și de popor, precum și cu acel înălțător spirit de jertfă, necondiționate de niciun interes, în afara celui național.

Grigore Stamate

TOTAL PUBLISHING
ISBN 978-606-9024-77-5

Da, am fost douăzeci și șapte de ofițeri ai uneia dintre armele de elită ale armatei române și – până în prezent – am supraviețuit o treime. Majoritatea s-a retras într-o altă dimensiune, cu mult înainte de pensionare. Fără să-și vadă copiii pe la casele lor ori să se prevaleze de zâmbetul revigorant al nepoților.

Am intrat pe porțile cazărzii militare la vârsta de 18-19 ani, ca – după circa patru ani de intensă pregătire și austeritate cazonă – să primim repartizarea la unitățile teritoriale, în funcția de comandanți de plutoane sau al altor subunități. Eram tineri și, la vârsta când alții de, același contingent, se distrau ori se delectau în intimitatea dragostei, nouă ne-a fost dat să strângem la piept doar patul lipsit de suflet al pistolului mitralieră, al puștii mitralieră ori al aruncătorului de grenade. Așa, cu portincărcătorul plin, cu bidonul de apă, cu lopata mică de infanterie și baioneta prinse la centură. Cu foaia de cort în bandulieră și cu masca contragazelor om în cruciș. Zi de zi – uneori și noaptea – patru ani, la rând, lângă afetul tunului, în spatele tancului ori al diferitelor șenilate și tab-uri sau al autostațiilor radio.

Patru ani, dintre cei mai frumoși ani ai vieții noastre, i-am petrecut în pas alergător ori în pas de defilare, săpând tranșee, mărșăluind zeci, sute de kilometri, cu echipamentul complet, cu felurite rezolvări de situații tactice, cu deplasări în teren variat cu grad ridicat de dificultate, indiferent de starea vremii sau de anotimp. Și, de cele mai multe ori, cântecul nostru rezona nu numai la apăsarea cadentată a bocancilor cu ținte rotunde din metal, ci și la răpăitul gloanțelor slobozite din armamentul din dotare. La tragerile, precedate, întotdeauna, de acele intempestive exerciții de alarmare. Gata oricând și oriunde, să executăm – întocmai și la timp – misiunile încredințate.

Noi eram cei care, la nevoie, trebuiau sacrificați fără de nicio remușcare, din partea celor care se amuzau privindu-ne cum ne opinteam, ca să răspundem la chemarea patriei. Și, până la urmă, era firesc să fie așa, doar semnase un contract prin care ne angajasem în acest scop. Nefiresc avea să fie, peste ani, când, uzați fizic și moral, n-am mai fost capabili de aceeași vitalitate, iar contra prestația, din partea beneficiarilor, nu a mai fost una pe măsură angajamentelor, pe care și le-au asumat la recrutarea noastră.

Cu toții am debutat în carieră de la același nivel de competență, iar ceea ce a intervenit peste vremuri reprezintă un indicator care, la fel de bine sau de mai puțin bine, putea să-i fie caracteristic oricărui. Așa că, din punctul acesta de vedere, faptul că unii dintre noi au fost nevoiți prematur să se abată din drum, să se oprească la un anume grad și să se dedice altor activități profesionale nu constituie un impediment pentru statutul de ansamblu. Și, nici nu ne diferențiază fundamental.

În urmă cu o peste o jumătate de secol eram 27 de tineri locotenenți. Frumoși, sănătoși, exuberanți, aveam ideal și aspirații, dorințe și, mai presus de orice, aveam patriotismul în sânge. În cazul nostru, dragostea față de patrie și față de popor o devansa pe cea care ar fi trebuit să fie atribuită cu prioritate familiei și interesului personal. Așa era atunci. Iar

noi – ca și ceilalți militari – eram mândri de menirea noastră, ca și de tot ceea ce presupunea afirmarea socială – atât cât ni se permitea – în condițiile politice ale vremii. Bune, mai puțin bune, de apreciat ori de repudiat.

Astăzi, mai suntem o treime. Cu toții afectați de boală și de nedreptate – incapabili să mai înțelegem și să facem față unei societăți grav afectată de aservire, corupție, incultură și incompetență. Una absolut nerecunoscătoare față de tot ceea ce ar trebui să presupună respectul față de generațiile, care s-au jertfit pentru ca idealul sfânt al independenței, al suveranității, al integrității și unității naționale, ca și cel al prosperității și bunăstării, să triumfe. Una, ai cărei așa-zisi „reprezentanți” se gudură, fără niciun pic de rușine și de demnitate, pe lângă cei care vor să ne pauperizeze, ca să ne domine total.

Mă doare sufletul, când trebuie să afirm așa ceva.

Mă doare, nu pentru că n-ar fi adevărat ori aș exagera cumva, ci pentru că noi – militarii de carieră – și, accentuez asta, pentru a ne distinge de cei înregimentați *ah hoc* și, la fel, dăruți politic cu grade mari și funcții înalte, altfel am fost educați. Altfel am fost instruiți și în altfel de condiții am fost promovați. Chiar și în acele timpuri grele, cu rigori excepționale.

Am avut onoarea să fim înregimentați într-una dintre modernele armate ale Europei, cu un efectiv și o tehnică, care ar fi pus probleme oricărui potențial agresor. Astăzi, o filă simplă într-un album, peste care unii îndrăznesc să persifleze ori, mai grav, să inducă derizoriul în chestiuni fundamentale, în problemele de siguranță națională. Să sfideze adevărul istoric și, de urmare, învățămintele trecutului, să se dezică de ceea ce dintotdeauna i-a fost propriu acestui popor minunat: mândria de neam și de țară.

Da, în urmă cu peste o jumătate de secol, într-un frumos început de toamnă, 27 de tineri – care abia împliniseră majoratul – intrau pe poarta Școlii Militare Superioare de Ofițeri Activi „Nicolae Bălcescu” din Sibiu, unde, timp de 4 ani, și-au desăvârșit pregătirea ostășească, gata oricând să răspundă la chemarea patriei și a poporului român. Astăzi, din plutonul comandat de căpitanul Ion Dumitru, supraviețuiesc doar 7, majoritatea stingându-se din viață înainte de a se bucura de „pensia nesimțită”. Lor, le adresăm: „La mulți ani fericiti!” Iar, pe familiile celor dispăruți prematur, le asigurăm de întreaga noastră grațitudine pentru că le-au fost alături, de-a lungul întregii cariere militare.

Faptele lor – așa cum sunt inserate în volumul de mai sus – vor rămâne veșnic în amintirea noastră.

Numele și gradele prin care, regulamentar, s-au înălțat pe treptele carierei militare, ca și arma în care au slujit, au mai puțină importanță. Importante sunt faptele lor, atitudinea și angajamentul necondiționate pentru îndeplinirea jurământului militar, dăruirea, credința, dragostea nețărmurite față de patrie și popor, față de acele deziderate de suflet, despre care astăzi nu se mai spune nimic.

Da, avea Winston Churchill – lordul amiralității britanice și prim-ministru al Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord – dreptate când afirma că: „De Dumnezeu și de soldat ne aducem aminte numai în vreme de primejdie. După ce pericolul a trecut, pe Dumnezeu îl uităm iar pe soldat începem să-l hulim”.